

“El Fòrum és la part de Barcelona que no m'agrada”

Després de la seva breu aventura a la discogràfica Drac-Virgin, el músic nord-català Pascal Comelade s'estrena a Discmedi amb 'La filosofia del plat combinat', un aplec 'sui generis' de cançons oblidades, més que de grans èxits.

Comelade serà a la Festa Major de Gràcia el proper 21 d'agost, on potser tocarà alguna de les cançons d'aquest nou disc.

O no, perquè el del Rosselló és una capsa de sorpreses. Escriure de les pauses en el seu discurs, difícils de transcriure, però que matisen el que transmet, seria caure de nou en el primer que sobta d'una entrevista amb ell. Una vegada fet a la idea, la conversa en aquesta tarda de primavera a la plaça del Pi de Barcelona, es fa breu. A Comelade, com la música sorgida dels seus instruments de juguina, se l'ha d'escoltar amb calma.

I parant bé l'orella, perquè més que parlar, xiuxiueja. L'òrgan del músic ambulat que tenim darrere no hi ajuda. Entre pregunta i pregunta, més que ganes d'esperar la següent sembla com si volgués deixar-ho estar i córrer a ajudar el seu compatriota. Però la promoció és la promoció, encara que a casa nostra no sigui tan important com a París.

—Aquest disc és un recopilatori?

—No. És una reflexió sobre el tema de la recopilació. No he agafat la millor cançó d'un disc i un altre. És, en definitiva, el reflex del producte musical que he fet fins ara. Es tracta de material recuperat dels darrers vint anys. Alguns són temes inèdits, però també gravacions que tenia, trossos de cançons i de concerts, extractes, coses gravades a casa, temes no utilitzats en el *Pscòtic Music Hall*. Es tracta d'un material molt diferent entre si. És per això que es diu *La filosofia del plat combinat*, perquè malgrat la

varietat hi ha una estructura, també. Podríem dir que fa un parell d'anys, quan vaig editar el *Pscòtic*, vaig fer un plat de restaurant normal.

—Forma part d'una altra mena de discs de la seva trajectòria...

—De fet, diria que n'he fet de dos tipus. Uns, com aquest cas, en què faig versions o cançons populars o pop o plats combinats. Uns altres, com l'anterior, que són discs més convencionals quant a la forma.

—I a l'hora de fer la tria del material, què hi ha influït?

—És que d'aquest tipus no tinc més material. Ho he posat tot, per això és un disc llarg.

—I per què no hi ha cap cançó cantada?

—Perquè en aquesta mena de material que guardava s'ha ensopegat així. Tret del poema "Dóna'm corda", que recita Enric Casasses. Com ja he dit, són trossos de cançons de les quals no tinc el concert o el tema complert.

—Té previst de gravar un disc amb en Casasses?

—Sí, però hem de trobar el moment, perquè sempre ho diem i no ens hi posem mai. També hi ha les ganes de tornar a gravar una cançó conjunta amb la P. J. Harvey, com havíem fet. Potser a final de maig, que serà per aquí... Tot és qüestió de l'atzar.

—En aquest disc que presenta, en alguns casos, cançons que ha gravat en altres ocasions —com "SI", del disc *L'argot du bruit*— tenen ara noms diferents, com "5 minuts abans de mitjanit". Això no crea confusió?

—No, no ho crec. Simplement em venia de gust de fer-ho així.

—I una vegada acabat, n'està satisfet?

—Sí, i a més he vist que aquest disc té una relació molt forta amb Barcelona, perquè hi ha molts extractes de concerts fets aquí, a L'Espai l'any 1999, per exemple. També és potser perquè quan rondava per aquí fa trenta anys vaig menjar molts plats combinats, que d'altra banda és una cuina molt universal.

—És el primer treball per a la discogràfica Discmedi. Què va passar amb l'anterior?

—Quan EMI va comprar Virgin tot se'n va anar a fer punyetes. Potser feia tres mesos que havia aparegut el *Psychothic Music Hall* quan la discogràfica va plegar i el disc es va quedar aturat. A França va passar el mateix. És per això que ara estic amb Discmedi, que em fa la distribució per l'estat espanyol i Portugal.

—Un país, aquest darrer, on ha tingut una bona rebuda...

—Tinc molta sintonia amb la gent, i això es nota en els concerts. Ara m'interessa molt aquest territori, i també Espanya, França, Itàlia i Catalunya. En els darrers tres o quatre anys he tingut tota la meua vida en aquests territoris, fent concerts o component per a obres de teatre d'en Joan Oller i ballets de Cesc Gelabert, per exemple. A Itàlia he fet una petita gira amb el trompetista de Manu Chao, Roy Paci. A França també faig coses, és clar, encara que allà tot va molt més lligat a la promoció. Encara ara, tot i que sembli mentida, si no vius a París no existeixes. A Catalunya és més fàcil moure's, fer concerts i vida normal.

—En la promoció del seu anterior disc deia que fixava per Virgin perquè fos més fàcil de trobar els seus discs. En aquests dos anys ha vist una millora?

—Sí, sobretot perquè la premsa m'ha ajudat molt en els últims temps, amb independència del segell discogràfic. Aquí la premsa té un paper molt important i fa una feina crítica necessària.

—Quan es parla de vostè sovint el primer que ve al cap és la relació amb els instruments de juguina. L'ha perjudicat?

"A França també faig coses, encara que allà tot va molt més lligat a la promoció. Si no vius a París, no existeixes. A Catalunya és més fàcil moure's, fer concerts i vida normal."

—No, és normal que m'hi identifiquin, però és el que més s'addiu amb la meua tècnica. És amb el que puc inventar la música i no hi ha cap problema que la gent m'hi identifiqui.

—Ara estan exposats al Museu de la Juguina de Figueres. Va ser seva la idea?

—No, va ser d'en Vicenç Altaió. En el fons es tracta d'una falsa exposició sobre el col·leccionisme, perquè només hi ha una trentena d'instruments de juguina; un col·leccionista, evidentment, en tindria milers. Més que instruments, són les meves eines de treball. Estic molt content que s'hagi fet al Museu i que també hi hagi objectes d'en Joan Brossa. Al juliol serà al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

—A l'agost actuarà a la Festa Major de Gràcia. Per què ha dit en alguna ocasió que és "la capital del món"?

—Per nostàlgia de quan hi vaig viure.

—I a banda de ser a Gràcia, el veurem aquests dies al Fòrum de les Cultures?

—No, no m'ho han pas demanat.

—Què en pensa?

—El Fòrum és la part de Barcelona que no m'agrada; la vitrina cultural. No m'interessa la direcció que ha pres tot plegat i tampoc no crec li calgui.

—No se sent aïllat, vostè que viu a Ceret? No li resultaria més enriquidor viure en una gran ciutat, on l'oferta musical és més gran?

—A Ceret he guanyat qualitat de vida. Fa deu anys que no necessito la gran ciutat. Estic molt a gust a la zona de l'Empordà i el Vallespir, Conflent. Viure allà no és cap problema per conèixer altra gent, només és qüestió d'organitzar-ho i de tenir-ne ganes. Ni és un impediment per fer concerts, tampoc.

—A la Catalunya Nord han de canviar gaire les coses amb aquesta pujada de l'esquerra francesa?

—El vot d'esquerra a França, i no només, ha estat un vot de reacció. Si França és un país d'esquerra... [Riu.]

—I del cas català, què en pensa?

—Que cal esperança i que està bé que hi hagi un Govern d'esquerra, perquè en l'àmbit social calen polítiques d'esquerra. Però amb un fort impuls a la llengua. Sempre he vist Catalunya com un lloc d'avantguarda, tant en l'àmbit polític com en el cultural. La reacció espanyola al tripartit..., merda! És la paranoia del segle XXI. No vull parlar de política...

Joan Esculies